

Månskensromans

Av Jan Simonsson

Ett ungt par på promenad.

HAN:

Titta! Vilken fantastisk fullmåne.

HON:

Oj. Vi kan väl sätta oss och hång... titta lite grann.

HAN:

Kan vi väl. Här?

(De slår sig ner på en bänk. Hon sätter sig på mitten. Han längst ut vid kanten med armarna i kors lite tafatt.)

HON:

(Efter en stunds mån betraktande) Det är lite kallt.

HAN:

Vill du låna min jacka?

(Han tar av sig jackan och ger den till henne. Hon ser lite besviken ut, men tar på sig jackan. Det går en stund och inget händer.)

MÅNEN:

(En röst ur högtalarna)

Hörrö!! Vad håller du på med?

HAN ser sig förbryllat omkring. HON reagerar inte.

MÅNEN:

Ja, just du där på bänken.

HAN:

Menar du mig?

HON:

Va?

HAN:

Nä... ingenting.

MÅNEN:

Ja det är klart jag menar dig din mespropp.

HAN:

Vem är du?

HON:

Vem jag är?

HAN:

Va? Äh... det var inget.

MÅNEN:

Det är månen fattar du väl. Vad sysslar du med, klantskaft? Här ser jag till att vara full och romantisk precis när du passerar den där bänken med världens pangbrud, och vad händer? Du sätter dig en meter ifrån och betar dig som om hon hade galna kosjukan. Gör nåt!

HAN:

(Gör en ansats att säga något men kommer på sig och visar med adress flickan att han inte kan prata.)

MÅNEN:

Ja ja. Gör bara som jag säger, då. Det är ju helt otroligt att man ska behöva lära halvvuxna människor att hångla. Sätt dig närmre och titta henne i ögonen.

(HAN gör som månen säger, men mycket tafatt och yxigt.)

MÅNEN:

Ta henne i handen.

(HAN tar handen och skakar den som om han skulle hälsa på henne, fortfarande stint stirrande i hennes ögon.)

MÅNEN:

Lite mer avslappnat.

(HAN blir som en geléklump.)

MÅNEN:

Jag sa *lite* mer. Råta på ryggen, och le lite.

(HAN fånler)

MÅNEN:

Och så: Du är söt.

HAN:
Tycker du?

HON:
Tycker vaddå?

MÅNEN:
Nej, säg att hon är söt, pappskalle,

HAN:
Hon är söt pappskalle.

HON:
Vem? Vad menar du?

MÅNEN:
(Kvider) Du ska bara säga att hon är söt!!

HAN:
Du är söt.

MÅNEN:
Och lägg av med det där hälsandet nån gång. Lägg armen om hennes hals.

(HAN lägger armen runt halsen på henne som i ett strypgrepp.)

HON:
Låt bli!

MÅNEN:
Nej, alltså inte halsen utan nacken.

(Så sker.)

MÅNEN:
Och blås henne i örat.

(HAN tar i och blåser)

HON:
Vad håller du på med?

MÅNEN:
Nej, nej, försiktigt.! Som om du viskar nåt sensuellt.

HAN:
Viskar?

HON:

Kallar du det för att viska? Du blåste nästan sönder trumhinnan på mig.

MÅNEN:

Lägga av med blåsandet. Nu är det dags för en kyss.

HAN:

Nu är det dags för... vaddå?

HON:

Inte vet jag.

MÅNEN:

En kyss! Men gör det! Inte säg det! Kyss henne!!

HAN:

Var?

HON:

Vad menar du?

MÅNEN:

Ta i hakan och ge henne en liten puss på munnen.

(HAN tar sig själv på hakan och lutar sig fram med putande läppar, men då får hon nog.)

HON:

Nybörjare!!

(Hon tar av sig jackan, hänger den över hans huvud och går därifrån.)

MÅNEN:

Månförmörkelse.

(BLACK)